

РЕШЕНИЕ

№ 326

гр. Варна, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20203110111248 по описа за 2020 година

Производството е във фазата по извършване на делбата.

С влязло в законна сила Решение № 1562 от 20.05.2022 г., поправено с Решение № 2981 от 06.10.2022 г., постановени по настоящото дело, потвърдено в една част и изменено в друга с Решение № 695/08.06.2023 г., постановено по в.гр.д. № 4/2023 г. по описа на Окръжен съд – Варна, е допуснато извършването на съдебна делба между съделителите Б. И. Д. и С. Г. Д. на следните недвижим имот и движима вещ:

1) АПАРТАМЕНТ № 172, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № *** по КККР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-64/16.05.2008 г. на Изпълнителния директор на АГККК, в жилищна сграда – многофамилна с идентификатор ***, находящ се в ***, с площ от 59,69 кв.м., при граници на този обект: на същия етаж – съседни самостоятелни обекти в сградата с идентификатори № ***.26, № ***.27, под обекта: № ***.25, над обекта: № ***.31, ведно с прилежащото му избено помещение № 5 с площ от 3,12 кв.м. и 0,5198% ид. ч. от общите части на сградата, при квоти между съделителите: 4007,20/74800 ид. част за Б. И. Д. и 70792,80/74800 ид. част за С. Г. Д.; и

2) ЛЕК АВТОМОБИЛ марка „Форд“, модел „Фиеста“, с рег. № ***, цвят: „черен“, номер на двигател № ***, номер на рама № ***, при квоти между съделителите: 1/4 ид. част за Б. И. Д. и 3/4 ид. част за С. Г. Д..

В преклузивните срокове, а именно до края на първото съдебно заседание след влизане в сила на решението, с което е допусната делбата на процесните имоти, съделителят С. Г. Д. е предявила възлагателна претенция по реда на чл. 349, ал. 2 ГПК относно делбения недвижим имот, а в условията на евентуалност – по реда на чл. 349, ал. 1 ГПК. Ищецът Б. И. Д. отправя искане за изнасяне на публична продажба на делбеното имущество и оспорва наличието на всички предпоставки за възлагане на имота в дял на ответницата, а именно съсобствеността на имота не е възникнала от СИО, а вследствие на наследяване, както и заявеното от нея, че не притежава друго жилище.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Според заключението на назначената по делото съдебно-техническа експертиза на в.л. Ш. Х. с протоколно определение от 03.11.2023 г. няма техническа възможност за извършване на делба между съделителите според квотите им в съсобствеността на апартамент № 172, с идентификатор № ***, находящ се в ***, с площ от 59,69 кв.м., съобразно изискванията на ЗУТ и Наредба № 7/22.12.2003 г. Преценявайки местоположението на процесния имот, конструкцията на сградата, функционалното му състояние по време на огледа и след направените проучвания и събраната информация, в. л. е достигнало до фактическото заключение, че актуалната пазарна цена на делбения недвижим имот е на стойност 97 000 лв. При изслушването си в о.с.з., проведено на 03.11.2023 г. вещото лице пояснява, че е допуснало техническа грешка при изчисление на стойността на дяловете на съделителите, тъй като при изготвяне на експертизата е прилагало квоти от $\frac{1}{4}$ и $\frac{3}{4}$ ид.ч. С решението по допускане на делбата са определени квотите в съсобствеността на общата недвижима вещ, а именно: 4007,20/74800 ид. част за Б. И. Д. и 70792,80/74800 ид. част за С. Г. Д. . Следователно, стойността на дела от апартамента на съделителя Б. И. Д. възлиза на 5196,50 лв. $((4007,20 \times 97\,000):74\,800)$, а на съделителя С. Г. Д. – 91 803,50 лв. $((70\,792,80 \times 97\,000):74\,800)$. Макар и заключението да е бланкетно оспорено от ищеца, същият оттегли искането си за допускането на повторна експертиза, за да бъде проверена неговата правилност. Направените от вещото лице изводи, настоящият съдебен състав намира за обективни, а заключението за компетентно изготвено и адекватно отговарящо на поставените въпроси, като по делото не са налице данни, които да поставят под съмнение неговата обосновааност и правилност.

Изяснява се от приетото по делото и неоспорено от страните заключение по представената съдебно-техническа експертиза на в.л. А. В., че пазарната стойност на лек автомобил марка „Форд“, модел „Фиеста“, с рег. № ***, към момента на изготвяне на експертизата е 900 лв. При изслушването си в о.с.з, проведено на 03.11.2023 г. вещото лице пояснява, че за автомобила не са налице всички необходими документи за неговата безопасна експлоатация – няма сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и документ за преминат годишен технически преглед. При огледа на място вещото лице е включило двигателя на автомобила, но не го е управлявал. Стойността на дела на Б. И. Д. от движимата вещ е 225 лв. (1/4), а на С. Г. Д. – 675 лв. (3/4).

Обявено е за безспорно между страните с протоколно определение от 03.11.2023 г., че към датата на откриване на наследството на общия наследодател И.В. Д. съделителят С. Г. Д. е живяла в делбения имот – процесното жилище.

Установява се от представената Справка № 40865/11.01.2024 г. чрез отдалечен достъп по данни за физическо/юридическо лице за всички служби по вписвания, издадена от Агенция по вписванията, че ответницата не притежава в собственост жилищен имот, освен ид.ч. от процесния апартамент. Видно от издаденото от Община Варна удостоверение за облагаеми имуществва и декларирани данни по ЗМДТ от 11.01.2024 г., ответницата е декларирала като собствено имущество единствено процесните вещи – апартамент и автомобил.

Приобщени към доказателствения материал по делото са експертно решение от 19.11.2021 г., издадено от УМБАЛ „Света Марина – Варна“ ЕАД, и епикриза, издадена от Специализирана кардиологична болница – гр. Варна, според които съделителят С. Г. Д. е във влошено здравословно състояние.

При така установените правнорелевантни обстоятелства, чрез събраните доказателствени средства, съдът по правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК приема следното от правна страна:

Досежно начина на извършване на делбата:

В хипотезиса на правната норма, регламентирана в чл. 349, ал. 2 ГПК, са уредени четири материални предпоставки (три положителни и един отрицателен юридически факт), при наличието на които възниква потестативното право на съделителя да иска възлагането на имот, като заплати на останалите съделители парично уравниение, съответстващо на техните квоти в общата вещ, предмет на делбата: 1) делбената недвижима вещ да има характер на жилище и да е неподелеяема; 2) тя да е служила за жилище на наследодателя и по своето

предназначение да служи за задоволяване на жилищни нужди, отговаряйки на изискванията на чл. 40 ЗУТ и § 5, т. 30 ДР на ЗУТ, както и от същия да не могат да се обособят самостоятелни обекти на правото на собственост при спазване изискванията на чл. 203 ЗУТ; 3) съделителят-сънаследник да е живял в жилището на наследодателя при откриване на наследството и 4) той да не притежава друго жилище. В този смисъл са мотивите по т. 7 от Тълкувателно решение № 1/19.05.2004 г. по гр. д. № 1/2004 г., ОСГК на ВКС.

Безспорно по делото са установени първите три положителни предпоставки при наличието на които възниква правото на съделителя С. Г. Д. за възлагане на процесния имот по реда на чл. 349, ал. 2 ГПК, а именно процесният апартамент е жилище по смисъла на чл. 40 ЗУТ, което е реално неподеляемо между съделителите, съгласно действащите строителите норми – чл. 203, ал. 1 ЗУТ, във вр. чл. 40, ал. 1 ЗУТ и съделителят е живял в жилището на наследодателя при откриване на наследството, като спорът се съсредоточава върху това дали съделителят притежава друго жилище.

В трайната съдебна практика на ВКС се приема, че при заявено оспорване на твърдението на съделител, че не притежава друго жилище при направена от него възлагателна претенция, то негова е тежестта да докаже това обстоятелство, като доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл – Решение № 143 от 08.02.2017 г. по гр.д. № 1693/2016г. на ВКС, II г.о., Решение № 9 от 12.03.2021 г. по гр.д. № 1469/2020 г. на ВКС, II г.о. и др.

Според дадените в т. 7 на ТР № 1/2004г. на ВКС указания, които са задължителни за правоприлагащите органи, съделителят няма възлагателно право само ако притежава в своя индивидуална собственост самостоятелен жилищен имот, т. е. имот, който да служи за задоволяване на жилищните му нужди и да може да бъде ползван целогодишно като жилище. Притежаването на идеална част от друг жилищен имот не представлява пречка да се извърши възлагането. Понятието „жилище“ има законова дефиниция в нормата на §5, т. 30 ДР на ЗУТ, който го определя като съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди.

В конкретния случай от представените по делото писмени доказателства – справка от Агенция по вписванията и удостоверение от Община Варна, по категоричен начин се доказва факта на непритежание на друг жилищен имот от

съделителя С. Г. Д..

Въз основа на тези правни доводи настоящата съдебна инстанция счита, че предявената от съделителя С. Г. Д. по реда на чл. 349, ал. 2 ГПК възлагателна претенция е основателна, тъй като същата има качеството наследник, живяла е в имота към момента на откриване на наследството и не притежава друго жилище. Делбата следва да бъде извърш. като допуснатият до делба имот бъде поставен в дял на С. Г. Д. на основание чл. 349, ал. 2 ГПК, като същата следва да заплати за уравниение на дела на другата съделителя Б. И. Д. сумата от 5196,50 лв., ведно със законната лихва, в 6-месечен срок от влизане на решението в сила, съгласно чл. 349, ал. 5 ГПК, и стане собственик на имота при спазване изискванията на чл. 349, ал. 6 ГПК. С оглед основателността на възлагателната претенция по реда на чл. 349, ал. 2 ГПК, съдът не дължи произнасяне по евентуалната претенция по реда на чл. 349, ал. 1 ГПК.

До делба е допусната и една движима вещ – лек автомобил марка „Форд“, модел „Фиеста“, с рег. № ***, по отношение на който липсва съгласие по отношение разпределянето му и страните не могат да получат реален дял, съобразно квотите им в съсобствеността. От друга страна, тъй като делбата на тази вещ не може да бъде извърш. чрез поставяне в дял, нито чрез разпределение по реда на чл. 353 ГПК, нито чрез теглене на жребий, настоящият съдебен състав приема, че делбата следва да бъде извърш. чрез изнасянето на вещта на публична продан, като получената от проданта сума бъде разпредЕ. между съделителите съобразно делбените им права.

По разноските:

На основание чл. 355 ГПК и чл. 8 от Тарифата, за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК всеки от съделителите следва да заплати държавна такса в размер на 4% от стойността на неговия дял от делбеното имущество, а именно Б. И. Д. – 216,86 лв. и С. Г. Д. – 3699,14 лв. Съгласно практиката на ВКС, обективирана в Определение № 139/02.10.2019 г. по гр.д. № 400/2019 г. на ВКС, II г.о., Определение № 4/06.01.2011 г. по ч. гр. д. № 542/2010 г. на ВКС, II г.о. и Определение № 252 от 11.07.2014 г. по гр. д. № 2024/2014 г. на ВКС, I г.о., разпоредбата на чл. 355 ГПК намира приложение по отношение на разноските, направени по повод признаване и ликвидиране на съществуващата съсобственост – за назначаване на експертизи, за извършване на оглед и други.

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

*****

ПОСТАВЯ В ДЯЛ по реда на чл. 349, ал. 2 ГПК на С. Г. Д., ЕГН *****, с адрес ***, следния недвижим имот: **АПАРТАМЕНТ № 172**, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № *** по КKKP на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-64/16.05.2008 г. на Изпълнителния директор на АГККК, в жилищна сграда – многофамилна с идентификатор ***, находящ се в ***, с площ от 59,69 кв.м., при граници на този обект: на същия етаж – съседни самостоятелни обекти в сградата с идентификатори № ***.26, № ***.27, под обекта: № ***.25, над обекта: № ***.31, ведно с прилежащото му избено помещение № 5 с площ от 3,12 кв.м. и 0,5198% ид. ч. от общите части на сградата, **при условие**, че заплати на Б. И. Д., ЕГН *****, с адрес ***, за уравниение на дяла му сумата от **5196,50 лв.** (пет хиляди сто деветдесет и шест лева и петдесет стотинки) в 6-месечен срок от влизане в сила на настоящото решение, ведно със законната лихва върху тази сума от влизане в сила на решението до окончателното изплащане.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 348 ГПК да бъде изнесена на публична продан следната допусната до делба движима вещ: **ЛЕК АВТОМОБИЛ** марка „Форд“, модел „Фиеста“, с рег. № ***, цвят: „черен“, номер на двигател № ***, номер на рама № ***, като получената от проданта сума бъде разпредЕ. между съделителите съобразно делбените им права от изнесената на публична продан вещ, както следва: за Б. И. Д., ЕГН ***** – ¼ от продажната цена и за С. Г. Д., ЕГН ***** – ¾ от продажната цена.

ОСЪЖДА Б. И. Д., ЕГН *****, с адрес ***, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Варна държавна такса в размер на **216,86 лв.** (двеста и шестнадесет лева и осемдесет и шест стотинки), на основание чл. 355 ГПК, вр. чл. 8 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

ОСЪЖДА С. Г. Д., ЕГН *****, с адрес ***, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Варна държавна такса в размер на **3699,14 лв.** (три хиляди шестстотин деветдесет и девет лева и четиринадесет стотинки), на основание чл. 355 ГПК, вр. чл. 8 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____